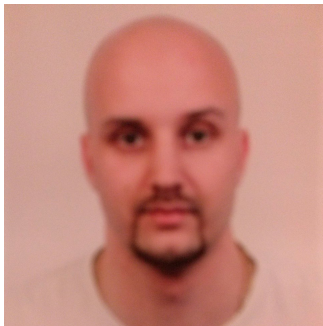

Пише: Ненад Пиваш
недеља, 18 август 2019 12:42

Замислимо следећу ситуацију, да Вучић остане на власти доживотно попут Тита? Далеко било, 36 година на власти покојног маршала скупо је коштало српски народ, а приликом устоличења у Београду 1944. био је старији него Вучић сада. Три деценије још једног упропаститеља било би заиста катастрофално.

Мислите да је немогуће? Мислио сам и ја, иако спадам у оне који верују да његов пад са власти није нешто што би могло да нас обрадује у скорије време. Међутим, опозиција је последњих месеци све више кренула да користи стратегију која би могла да му осигура још много година (и деценија?) на власти. Реч је о проглашавању Вучићевог режима за националистички и нападање истог на тој основи.

Још са учествовањем у манифестацији „бурек солидарности“ 3. маја значајан део опозиције окупљене у Савезу са Србију покушао је јасније да се представи као антинационалистичка опција

Још са учествовањем у манифестацији „[бурек солидарности](#)“ 3. маја значајан део опозиције окупљене у Савезу са Србију покушао је јасније да се представи као антинационалистичка опција. Оно јесте, и на протестима „1 од 5 милиона“ могле су се чути поруке најразличитије идеолошке садржине, између осталог и оне које би се дале класификовати као другосрбијанске, али је и од стране тих личности више акцента стављано на друге аспекте Вучићеве политике. Затим је 25. маја Странка слободе и правде представила [Декларацију о помирењу Срба и Албанаца](#)

. Даље је Сергеј Трифуновић, говорећи о Косову, оптужио ни мање ни више него [Коштуницу](#)

, да је пропустио „најсавршенију прилику“ у виду Ахтисаријевог плана (који је предвиђао надгледану независност за јужну српску покрајину). Затим се 11. јула, који представља својеврсни „Дан сећања“, за све они који желе да буду „добри антинационалисти“, огласила Мариника Тепић, и довела у везу прекидање представе

[„Сребреница. Кад ми убијени устанемо“](#)

са

[„Вучићевом вербалном агресијом“](#)

. Не знам само како је одраз Вучићеве политике у већој мери ометање представе, него

Пише: Ненад Пиваш
недеља, 18 август 2019 12:42

дозвола да се она одржи у Коларчевој задужбини, али то је већ друга тема...

Још директнији био је Балша Божовић, када је за *Слободну Европу* изјави како се „власти у Србији и Републици Српској нису одрекле оног чувеног сна да сви Срби живе у једној држави“ ([овде](#)

). Такође је у истом интервју изјавио како верује да је „грађанима Републике Српске много теже да се изборе са бруталношћу и бахатошћу, него нама у Србији“. Не знам само на основу чега ова произвољна оцена, када је у Републици Српској својеврсни пандан Пинку управо опозициона БН Телевизија, што њихову опозицију ставља у далеко лагоднију ситуацију. Најдиректнија је пак била Весна Пешић, са тврдњом да би опозиција „могла да гради и формулише своју алтернативу лажљивој власти и њеном малигном и експанзионистичком национализму који је типичан за Вучића. Што се види и по томе што се он и даље свађа са свим државама у региону“ (

[овде](#)

). Ово ваљда представља похвалу најновијем деловању опозиције и препоруку да се тако настави и даље.

Симулакруми су ту врло битна ствар, па тако повремено појачано србовање, олично рецимо у снимању патриотског документарног филма „Ратне приче са Кошара“, нужно прати, а заправо служи као замена, за очигледно одустајање од Косова

Пише: Ненад Пиваш

недеља, 18 август 2019 12:42

Све ове, и још многе сличне изјаве долазе од људи који дубински не схватају суштину Вучићеве политике и формулу коју он користи за опстанак на власти. Она подразумева кооперативност према захтевима страног фактора (већу него икада пре у модерној историји Србије) и истовремено очување патриотског имиџа у јавном мњењу. Тако имамо таблоиде који ће са једне стране примитивно грмети против Албанаца, док ће у исто време бити пуни хвале за Вучићеву политику попуштања и несупротстављања истима, оличену и Бриселском споразуму и свему што је уследило. Симулакруми су ту врло битна ствар, па тако повремено појачано србовање, оличено рецимо у снимању патриотског документарног филма „Ратне приче са Кошара“, нужно прати, а заправо служи као замена, за очигледно одустајање од Косова. То изгледа да примећује чак и Весна Пешић, која у горе поменутом тексту наводи како ЕУ и САД очекују од Вучића да ће након „победе у пуном легитимитету он бити спреман да пресече 'косовски чвор' признањем Косова, у неком аранжману који би могао да се прогура у Скупштини и на референдуму, односно кроз процедуре које су потребне за промену Устава“. Али и поред тога, она га проглашава за националисту...

Ту западамо у посебан парадокс, да Вучићев јефтини таблоидни лажнопатриотизам, намењен слабије образованом слоју бирача, који се у политику не разумеју претерано, утиче и на ставове и деловање одређених интелектуалаца и

лидера опозиције! На прве тако што за њега због тога гласају, а на ове друге тако што му се због тога противе. Али и једнима и другима је заједничко то што не умеју да разликују битно од небитног и пропаганду од праксе. С тим што се таква грешка опозицији теже може опростити него гласачима, јер њима је политика ипак занимање и требало би да боље примећују ствари.

Погубност ситуације у којој опозиција напада Вучића да је националиста није само у томе што такве оптужбе представљају увреду за здрав разум. Њихова главна штетност је што тиме Вучићу директно чине услугу зато што му додатно омогућавају да се, и поред свих својих (не)дела и издаја, у очима јавности и даље легитимише као патриота!

Погубност ситуације у којој опозиција напада Вучића да је националиста, није само у томе што такве оптужбе представљају увреду за здрав разум. Њихова главна штетност је што тиме Вучићу директно чине услугу тако што му додатно омогућавају да се, и поред свих својих (не)дела и издаја, у очима јавности и даље легитимише као патриота! Јер то што ће читава плејада ботовских интелектуалаца да брани Вучићеву политику њему заиста користи, али и негативна реклама има своју улогу, јер уколико неко тврди да се [у Сребреници догодио геноцид](#) и у исто време напада и Вучића – тиме заиста као да црта ореол изнад његове главе. Тако да на својеврстан начин

Пешчаник

постаје део истог фронта са

Новим Стандардом

и Националном Авангардом, а Весна Пешић са Владимиром Ђукановићем. Били они тога свесни или не.

Неки из опозиције можда рачунају да ће уколико понесу бакљу антинационализма отупети подршку коју Вучић добија од страног фактора? Ово је изузетно наивно, јер не умеју да изведу прост закључак да ће Вучић истима увек бити кориснији од сваког другог, ма колико идеолошки антинационалиста тај који жели да га замени био, јер је он једини који може за своју сервилну политику да обезбеђује гласове патриотски опредељене популације, чиме нужно обавља још један важан задатак – а то је онемогућавање стварања и јачања патриотске алтернативе. Тај вид пацификације страном фактору не би могла да обезбеди ни Наташа Кандић када би била председница Србије, јер када би она повукла неки потез налик на Вучићев, то би онда – са разлогом – било доживљено као издаја.

Како да Вучић, попут Тита, доживотно остане на власти - и како му део опозиције у томе (не)свесно

Пише: Ненад Пиваш
недеља, 18 август 2019 12:42

Дерогација извршних органа у Републици Српској и државним органима у Федерацији Босне и Херцеговине